

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Andrei Harghel, Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în cadrul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06 februarie 2013 și sentinței Judecătorei Cahul din 13 iunie 2011, în cauza penală privindu-l pe

Ciuichin Sergiu Gheorghe, *născut la 22 iunie 1980, originar din Federația Rusă și domiciliat în or. Cahul, str. Mihai Viteazu 43, ap. 37.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.10.2010 – 13.06.2011;

Instanța de apel: 20.02.2012 – 06.02.2013;

Instanța de recurs: 09.04.2013 – 15.05.2013.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 13.06.2011, Ciuichin S., a fost condamnat în baza art. 187 alin. (1) CP, stabilindu-ise pedeapsă sub forma de amendă, în mărime de 300 u.c. (șase mii lei).

Măsura preventivă în privința inculpatului – obligația de a nu părăsi localitatea, a fost lăsată în vigoare pînă la rămînerea definitivă a sentinței.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, Alacev I., a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Ciuichin S., la 25.07.2010, între orele 06:00 – 14:00, aflîndu-se în preajma s. Crihana Veche, r-nul Cahul, avînd scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de cet. Alacev I. și a sustras în mod deschis de la acesta 12 kg de pește, la prețul de 18 lei per kg, în sumă totală de 216 lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate

un prejudiciu material în valoare totală de 216 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) CP - jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane.

3. Nefiind de acord cu sentința, partea vătămată și acuzatorul de stat, au atacat-o cu apel.

Acuzatorul de stat, în apelul declarat, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Ciuichin S. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu încasarea de la inculpat, în beneficiul părții vătămate, a prejudiciului material în valoare de 4000 lei.

Partea vătămată, în apelul declarat, a invocat cerințe similare celor menționate de acuzatorul de stat.

Ulterior, prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 28.11.2012, s-a admis demersul părții vătămate cu privire la retragerea apelului declarat împotriva sentinței Judecătoreiei Cahul din 13.06.2011, și, totodată, s-a dispus încetarea procedurii de apel în privința lui Ciucgin S., la cererea de apel declarat de partea vătămată Alacev I., în legătură cu retragerea acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06.02.2013, a fost admis apelul declarat de procuror, s-a dispus casarea parțială a sentinței judecătoreiei Cahul din 13.06.2011, în ce privește latura penală, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ciuichin S. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa cu aplicarea art.79 CP, sub formă de închisoare pe un termen de doi ani.

În conformitate cu prevederile art. 90 CP, executarea pedepsei aplicate lui Ciuichin S., a fost suspendată condiționat, cu stabilirea unui termen de probă de un an, în rest sentința a fost menținută.

5. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a constatat, că prima instanță a făcut o încadrare juridică greșită a acțiunilor inculpatului în baza componentei de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (1) CP, dat fiind faptul că în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) CP, iar în ce privește învinuirea adusă de partea acuzării în baza art. 188 alin. (2) lit. b) CP, s-a statuat că, nu au fost prezentate probe în susținerea acestui capăt de învinuire, iar instanța de apel, potrivit art. 24 CPP, nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, examinând dosarul în baza probatoriului administrat, din care

considerente, s-a conchis asupra soluției de a respinge cerința apelantului sub acest aspect.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, nu poate pune la baza adoptării deciziei de condamnare, așa cum pledează procurorul participant, ordonanța din 28.11.2012, cu privire la modificarea acușării în sensul agravării învinuirii aduse inculpatului.

Respectiva soluție se întemeiază pe prevederile art. 326 alin. (1) CPP, care stabilesc, că procurorul care participă la judecarea cauzei penale în primă instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei, dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior, aducând la cunoștință inculpatului, apărătorului lui și, după caz, reprezentantului legal al acestuia, noua învinuire.

Din sensul normei de drept citate, rezultă că, nu este admisibilă modificarea învinuirii în sensul agravării ei, în baza art. 326 alin. (1) CPP, în cazul când prin aceasta inculpatului i se aduc noi capete de acușare, care necesită a fi constatate prin efectuarea urmăririi penale, or, procedura de constatare și de incriminare a acestor fapte este prevăzută de alin. (2) art. 326 CPP.

Colegiul a menționat că, în cadrul judecării apelului, procurorul nu poate modifica acușarea în sensul agravării ei, din motiv că aceasta ar leza substanțial dreptul inculpatului la un proces echitabil.

Reieșind din cele expuse, Colegiul a conchis că vinovăția lui Ciuichin S., în săvârșirea tâlhăriei, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșită cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă, urmează a fi încadrate în baza art. 188 al.(2) lit. e) CP.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Alacev I., Colegiul a considerat că sentința, în această parte, urmează a fi menținută, or, ultimul a declarat în ședința instanței de apel că prejudiciul material i-a fost restituit în volum deplin de către Ciuichin S. și careva pretenții față de acesta nu are.

Colegiul a mai constatat că, prima instanța corect a concluzionat asupra faptului că, în ședința de judecată, de către acușatorul de stat, nu au fost prezentate probe veridice că anume Ciuichin S. a sustras de la Alacev I., un telefon mobil de model „Nokia” la prețul de 900 lei, pantaloni la prețul de 110 lei, o undiță de tip spinning la prețul de 160 lei, o cămașă la prețul de 65 lei, și în total bunuri în valoare de 1451 lei.

La stabilirea și aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel, a luat în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61, 75 CP.

Totodată, instanța a apreciat că circumstanțele, că inculpatul Ciuichin S., nu are antecedente penale, la locul de trai și la locul de muncă se caracterizează pozitiv,

precum și avînd în vedere durata examinării cauzei în instanțele judecătorești, ceea ce a dus la scăderea pericolului social al faptei comise și poziția părții vătămate Alacev I., care a solicitat încetarea procesului penal în privința lui Ciuichin S., pot fi drept circumstanțe excepționale, care servesc ca temei pentru aplicarea art.79 CP, la speța în cauză.

Or, avînd în vedere cele expuse și ținînd seama de persoana celui vinovat, care a comis infracțiunea prima dată, a reparat prejudiciul material integral și s-a împăcat cu partea vătămată, Colegiul a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și consideră necesar de a suspenda condiționat executarea pedepsei aplicate, cu stabilirea termenului de probă de un an.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care se solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, deoarece eroarea judiciară admisă de instanța de apel la judecarea apelului, nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea cerințelor sale, procurorul a menționat faptul că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale iar faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Recurentul, în susținerea recursului declarat, a menționat că instanța de apel neîntemeiat nu a luat în considerație ordonanța privind modificarea acuzării în sensul agravării ei din 28.11.2012, ci trebuia să examineze cauza potrivit învinuirii modificate, în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) CP, or, acest drept al procurorului este specificat la art. 326 alin. (1) CPP.

De asemenea, instanța de apel a aplicat neîntemeiat prevederile art. 79 CP, la speța în cauză, dat fiind faptul că circumstanțe excepționale, pînă la săvîrșirea infracțiunii, în timpul și după săvîrșirea infracțiunii nu au fost stabilite.

În drept, recursul ordinar declarat a fost întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) al CPP.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temei

prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) CPP, și anume, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale iar faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de procuror, cu casarea parțială a sentinței judecătoreiei Cahul din 13.06.2011, în ce privește latura penală, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ciulichin S., a fost recunoscut vinovat și condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa cu aplicarea art.79 CP, sub formă de închisoare pe un termen de doi ani, iar în baza art. 90 CP, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, cu stabilirea termenului de probă de un an.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 CPP, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborînd în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) CP.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia că sentința atacată este ilegală și neîntemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere unilaterală probelor administrate și incorect a ajuns la concluzia că prin probele cercetate se confirmă vinovăția lui Ciulichin S., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) CP, din care considerente, a rejudecat cauza și s-a pronunțat asupra condamnării lui Ciulichin S., în baza art. 188 alin. (2) lit. e) CP.

Așadar, Colegiul consideră că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar afirmația recurentului precum că instanța de apel neîntemeiat nu a luat în considerație ordonanța privind modificarea acuzații în sensul agravării ei din 28.11.2012, potrivit căreia trebuia să examineze cauza în baza învinuirii modificate, și anume potrivit art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) CP, instanța de recurs o consideră vădit neîntemeiată, pentru următoarele considerente.

Din materialele cauzei, se constată că, prin ordonanța de punere sub învinuire din 22.09.2010, lui Ciuichin S. i s-a înaintat învinuirea privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), e) CP, fapt ce i s-a adus la cunoștință.

Prin rechizitoriu, Ciuichin S., a fost învinuit în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e) CP, conform indicilor, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă.

Potrivit ordonanței de modificare a învinuirii în sensul agravării, înaintată în ședința de judecată din 10.06.2011, de fapt, învinuirea nu a fost modificată, ci a rămas aceeași calificare a infracțiunii în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e) CP. (f.d. 135)

Totodată, din discursul scris al procurorului, prezentat în cadrul ședinței de judecată, de asemenea, se constată că acesta a solicitat instanței de judecată, al recunoaște pe Ciuichin S., vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), e) CP.

La fel, Colegiul verificând materialele dosarului conchide că, procurorul în apelul declarat nu a solicitat modificarea învinuirii înaintate, în sensul agravării acesteia, ci drept temei de casare a sentinței, a invocat ilegalitatea acesteia din motiv că, instanța de fond neîntemeiat a dispus condamnarea inculpatului Ciuichin S., în baza art. 187 alin. (1) CP.

Or, procurorul intervine cu solicitarea de a modifica învinuirea în sensul agravării ei, doar în cadrul ședinței de judecată din 28.11.2012, în instanța de apel.

Din cele expuse, instanța de recurs concluzionează că, instanța de apel corect a apreciat că înaintarea ordonanței de modificare a învinuirii în sensul agravării ei, în faza examinării apelului, lezează substanțial dreptul inculpatului la un proces echitabil.

Mai mult ca atât, Colegiul penal menționează că instanța de apel poate examina posibilitatea modificării învinuirii în sensul agravării ei, în cazul în care inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată lui, iar acuzatorul de stat a înaintat prin ordonanță o nouă învinuire, în cadrul examinării cauzei în prima instanță, în condițiile art. 326 CPP și această învinuire în sensul agravării ei, înaintată de procuror, nu a fost acceptată de prima instanță, iar, ulterior, acest motiv a fost indicat în cererea de apel, călăuzitoare sub acest aspect fiind prevederile pct. 15 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 12 din 24.12.2012 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează participarea procurorului la judecarea cauzei penale”.

În continuare, în ceea ce privește al doilea motiv invocat de recurent privitor la prejudiciul material cauzat părții vătămate, pe care procurorul îl consideră drept un „prejudiciu considerabil”, instanța de recurs relevă următoarele.

Calificativul prevăzut de lit. f) de la alin. (2) art.188 CP „*cu cauzare de daune în proporții considerabile*”, ca și oricare element constitutiv al laturii obiective a infracțiunii imputate persoanei puse sub învinuire, urmează a fi demonstrat cu probe suficiente și convingătoare că s-a săvârșit anume această infracțiune. Potrivit sentinței instanței de fond, în ce privește suma bunurilor sustrase de la partea vătămată, s-a stabilit de 216 lei, iar în ce privește repararea prejudiciului material cauzat prin săvârșirea infracțiunii, în valoare de 4000 lei, instanța a ajuns la concluzia că cererea urmează a fi admisă în principiu, însă asupra cuantumului despăgubirilor se va expune instanța în ordinea procedurii civile, deoarece partea civilă nu a prezentat probe necesare pentru stabilirea corectă a cuantumului prejudiciului cauzat.

Proporțiile, inclusiv a daunei considerabile, se apreciază în conformitate cu prevederile art.126 CP, iar aliniatul (2) al acestui articol, stipulează că caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerație valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Criteriile enumerate în prezenta normă penală, atunci când este cazul unei infracțiuni de sustragere a bunurilor, urmează a fi cercetate de către organul de urmărire penală și demonstrate prin probe care să fie conforme cu art.93-94 CPP, probe care trebuie descrise de procuror în rechizitoriu, pentru ca partea apărării să le cunoască și, după caz, să-și pregătească apărarea în acest sens.

Din conținutul rechizitoriului, Colegiul reține că, partea vătămată, în declarațiile date, susține că în urma conflictului cu inculpatul Ciuichin S., lui i-au dispărut bunuri în valoare de 1451 lei, nefiind specificat însă că prejudiciul cauzat este apreciat drept unul considerabil pentru aceasta, iar procurorul la întocmirea actului procedural sus citat, constatând fapta, a făcut referire că prejudiciul cauzat părții vătămate, Alacev I., este unul considerabil, însă fără să enumere criteriile cuprinse în art.126 CP și să aducă probe care ar demonstra acest fapt.

De asemenea, nu s-au acumulat și nu sînt prezente în cauză, date privind veniturile lunare nu doar, a părții vătămate, dar și a altor membri maturi ai familiei lui, starea materială și familiară a acestuia din care s-ar deduce cu certitudine că bunurile sustrase au influențat esențial stare materială a părții vătămate, iar prejudiciul cauzat a fost unul considerabil pentru aceasta.

Din declarațiile părții vătămate, se reține că Alacev I. nu a văzut cine i-a sustras bunurile materiale în valoare de 1451 lei, el doar afirmă că, după conflictul cu inculpatul Ciuichin S., bunurile sale au dispărut din locul unde le lăsase.

Ulterior, nici instanța de fond, nici instanța de apel, nu au constatat și argumentat în hotărârile atacate, probe ori documente, potrivit cărora, suma de 216 lei constituie, pentru partea vătămată, o daună considerabilă și care criterii din cele

enumerare în art.126 CP, sunt prezente și ar confirma această concluzie, iar cu referire la sustragerea, de către Ciuichin S., a bunurilor în valoare de 1451 lei de la partea vătămată, partea acuzării nu a prezentat probe care ar demonstra aceasta, or, astfel, prejudiciul cauzat nu poate fi imputat inculpatului.

Din atare considerente, această critică nu poate fi reținută de către instanța de recurs, ca un temei de casare a deciziei atacate.

Cu referire la cele invocate de recurent în sensul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 10) CPP, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, se reține următoarele.

Sub aspectul enunțat, Colegiul constată că, recurentul nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, iar hotărârea Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06.02.2013, este criticată referitor la stabilirea pedepsei, care se consideră a fi prea blîndă și, din care considerente, se solicită aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Ciuichin S., pentru fapta săvîrșită.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 CP, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și a altor persoane. Or, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv are și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, Colegiul menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 CP, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Însă, după caz, instanța este în drept să aplice prevederile părții generale a Codului penal, cum sînt cele stipulate în art. 79, 90 CP.

În acest context, Colegiul penal consideră necesar de a menționa că, temei pentru stabilirea unei pedepse mai blînde, decît cea prevăzută de lege, servește existența unor circumstanțe excepționale ce micșorează considerabil prejudiciul infracțiunii săvîrșite.

Drept urmare, art. 79 alin. (1) CP, concretizează conținutul acestor

circumstanțe excepționale, ele fiind legate de:

- scopul și motivele infracțiunii;
- rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, comportamentul acestuia în timpul și după consumarea infracțiunii;
- contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia;
- alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor acesteia.

Din decizia instanței de apel, se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei inculpatului, instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61, 75 CP, apreciind ca circumstanțe excepționale faptul că inculpatul Ciuichin S., nu are antecedente penale, la locul de trai și la locul de muncă se caracterizează pozitiv, precum și, alte circumstanțe ale cauzei, cum ar fi durata examinării cauzei în instanțele judecătorești, ceea ce a dus la scăderea pericolului social al faptei comise, poziția părții vătămate Alacev I., care și-a retras apelul și a menționat că pretenții față de inculpat nu are, iar toate, în ansamblu, au servit ca temei pentru aplicarea art.79 CP. Or, instanța stabilindu-i inculpatului o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sub formă de închisoare pe un termen de doi ani, a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, considerînd necesar de a suspenda condiționat executarea pedepsei aplicate, cu stabilirea termenului de probă de un an.

Astfel, Colegiul conchide că, pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării acesteia, aplicată de către instanța de apel, a fost stabilită corespunzător gravității faptei și personalității autorului, în raport cu pericolul social concret al faptei comise și atitudinea procesuală a inculpatului. Din această perspectivă, corect a apreciat instanța de apel că inculpatul poate fi reeducat fără să execute pedeapsa închisorii.

Referitor la pretinsa încălcare a pct. 12) alin. (1) art. 427 CPP, Colegiul menționează că, potrivit acestei norme, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci cînd faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În același context, se enunță și prevederile pct. 18 din Hotărîrea Plenului CSJ a RM din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căreia „... *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material*”.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată

în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acestea i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din textul deciziei recurate, se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-au apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatului Ciuichin S., de săvârșirea infracțiunii incriminate. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii recurate și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

Instanța de recurs apreciază corectă stabilirea situației de fapt de către instanțele inferioare, precum și, calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, adică calificarea juridică corespunde exact între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de acesta și semnele componentei infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) CP.

În consecință, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârilor atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

8. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) CPP, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în cadrul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06 februarie 2013 și sentinței Judecătorei Cahul din 13 iunie 2011, în cauza penală privindu-l pe Ciuichin Sergiu Gheorghe, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 mai 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Andrei Harghel

Constantin Alerguș